

[Formanden.]

Udsigt, at jeg ved senere Lejligheder af samme Karakter vil foreslaa Tinget at udvise en saadan Liberalitet, som jeg henstiller man udviser i Dag. Der har været Tid nok til Ændringsforslags rettidige Fremsættelse.

Hvis altsaa ikke Indvendinger fremkommer, vil det af mig nævnte Ændringsforslag indgaa i Forhandlingen. (Ophold). Det er da vedtaget.

Einer-Jensen: I Fortsættelse af mine Bemærkninger skal jeg sige, at det uden for Betænkningen stillede Ændringsforslag kan Flertallet ikke tiltræde. Det er en midlertidig Lov, der her foreslaas givet af Hensyn til de langvarigt arbejdsløse og unge arbejdsløse, og hvis man udformer Lovens Bestemmelser paa den Maade, at der skal ydes tariffmæssig Løn og samtidig gives fuld Arbejdstid, er der vel ikke Tvivl om, at saa vil der ingen eller i alt Fald kun ringe Arbejder blive sat i Gang efter denne Lov. Jeg tror derfor, det er skadeligt over for selve Loven at søge en saadan Bestemmelse vedtaget, og jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale at stemme imod Ændringsforslaget.

Som jeg allerede har sagt, har Det konservative Folkeparti stillet sig venligt, kan jeg vel sige, over for Tanken om at gennemføre en Lov om Beskæftigelse af arbejdsløse. Det stiller imidlertid Ændringsforslag om, at Beløbet 30 Mill. Kr. nedsættes til 8 Mill. Kr. Dette beklager jeg, for skal Loven faa Betydning, maa der jo virkelig være Midler til Raadighed til Igangsættelse af betydelige Arbejder, og hvis det viser sig, at der ikke er tilstrækkelig Brug for en saadan Lov, ja, saa er det jo ikke paa Forhaand saaledes, at Millionerne skal bruges; ingen vil jo tænke paa at bruge mere, end hvad der er Mulighed for at faa virkelig nyttigt Arbejde igangsat for. Partiet skriver i sin Betænkning, at man maa kræve klar Oplysning om, hvem der skal udføre Loven og have Ansvaret for dens Administration. Jeg forstaaer ikke disse Bemærkninger, for det er Socialministerens Lov, Socialministeren faar Loven vedtaget og faar Ansvaret for Lovens Administration. Hvis der derfor er noget at rette Bebrejdelser for, bliver det den højtærede Socialminister, der har Ansvaret og maa tage de Ubehageligheder, der kan følge med. Partiet skriver videre, at man maa kræve en Arbejdsplan, en Plan for, hvilke Arbejder der skal udføres o. s. v. Jeg gør opmærksom paa, at denne Lov jo sigter efter at hjælpe paa de Steder, hvor man har

langvarigt arbejdsløse eller unge Arbejdere gaaende ledige. Man kan jo ikke vide paa Forhaand, hvor det er. Dette at kræve en Plan her er, synes jeg, at forlange, at man paa Forhaand skal sige, at i de og de Kommuner er der i Dag arbejdsløse af de Kategorier, som Loven omfatter. Men ingen ved jo, hvor længe det varer, og disse Kommuner kan da, hvis de udtrykkeligt udpeges, komme i den Situation at have truffet alle Forberedelser, men saa ikke i det givne Øjeblik at have den nødvendige Arbejdskraft til Raadighed. Jeg tror, det bør være netop, som Loven forudsætter, at man ude i de Kommuner, hvor man har den ledige Arbejdskraft gaaende, snarest muligt søger at faa Arbejde igangsat; og jeg haaber og tror paa, at naar dette Forslag er vedtaget, vil der ogsaa hurtigt blive igangsat Arbejder ude omkring i Kommunerne.

Jeg beklager, at de Konservative ikke stærkere har kunnet nærme sig Regeringspartierne; jeg tror, Loven havde vundet i Styrke ved, at Det konservative Folkeparti havde tiltraadt den. Jeg haaber imidlertid, at dette, at Partiet er gaaet ind for Lovens Princip, fører med sig, at man ude i Kommunerne — paa Trods af, at der ikke herinde er opnaaet Enighed — i Enighed vil søge Arbejde igangsat.

Jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale de af Ministeren stillede Ændringsforslag samt det af Flertallet stillede Ændringsforslag, der er tiltraadt af Ministeren, endvidere anbefale at stemme imod de af Venstre og de Konservative stillede Ændringsforslag og endelig ogsaa anbefale at stemme imod det af Det kommunistiske Parti uden for Betænkningen stillede Ændringsforslag, som altsaa er kommet for sent.

Erik Eriksen: Allerede ved første Behandling fremhævede jeg, at dette Forslag ikke paa nogen Maade gik ind til Ondets Rod, og jeg maa tilstaa, at denne Opfattelse har jeg faaet yderligere bekræftet under Udvalgsarbejdet. Det er, ligesom man fra Regeringspartiernes Side ikke kan komme videre end til at overveje, hvordan man skal underholde og understøtte dem, som er ude i den Ulykke, Arbejdsløsheden er. Saa snart Talen er om Aarsagen og om, hvordan vi faar de unge ind i Produktionen, saa smækker man Dørene i, det er en Opgave, man ikke tør give sig i Lag med. Det er, ligesom disse Partier er stivnet i en bestemt Opfattelse og nye Veje tør ikke betrædes — man resignerer.

Jeg vil gerne sige, at det, der efter min